

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 102/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou Mgr. Petrou Hrubovou, Mierové námestie 93, Ilava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 16/2018 z 21. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 16/2018 z 21. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 P 492/2011-28 z 26. januára 2012 bolo manželstvo sťažovateľa rozvedené a zároveň bola schválená rodičovská dohoda, na základe ktorej bola maloletá dcéra sťažovateľa (ďalej len „maloletá“) zverená do osobnej starostlivosti matky a sťažovateľ sa zaviazal prispievať na jej výživu sumou 150,00 € mesačne, počnúc 18. júnom 2012.

Matka maloletej 9. septembra 2016 zomrela. Okresný súd uznesením č. k. 15 P 49/2016-29 z 26. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 15 P 49/2016-31 z 3. októbra 2016 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým maloletú zveril do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky (zo strany matky maloletej) a nariadil jej, aby do 10 dní od právoplatnosti rozhodnutia podala návrh na zverenie maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti a určenie výživného. Na základe podaného návrhu okresný súd uznesením č. k. 5 P 61/2016-68 zo 16. januára 2017 (okrem ďalších výrokov) zveril maloletú do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky a otca zaviazal prispievať na jej výživu sumou 150,00 € mesačne vopred s účinnosťou od 22. októbra 2016. Na základe odvolania podaného sťažovateľom bolo predmetné rozhodnutie zrušené uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoP 15/2017-83 z 5. apríla 2017 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že *„rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 5P/61/2016 zo dňa 03.07.2017 vo výroku II. mi súd uložil povinnosť prispievať na mal. dcéru [REDAKOVANÉ] sumu 150 EUR mesačne, a to s odôvodnením, že som sa ešte s bývalou manželkou počas jej života dohodol na výživnom v sume 150 EUR, a teda som sa dobrovoľne zaviazal na výživné v tejto sume, pričom súd neakceptuje tú skutočnosť, že som od 07.11.2012 vo výkone trestu odňatia slobody, nakoľko som si uvedenú situáciu*

zapríčinil vlastným konaním. Odvolací Krajský súd Trenčín svojim Rozsudkom č. k. 5CoP/52/2017 zo dňa 27.09.2017 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom výšky výživného a stotožnil sa s právnym názorom prvostupňového súdu, že neexistujú dôvody na prihliadnutie k tomu, že som vo výkone trestu a objektívne dosahujem príjem, z ktorého nie je možné plniť súdom určenú vyživovaciu povinnosť. Proti výroku I. Rozsudku Krajského súdu Trenčín č. k. 5CoP/52/2017 zo dňa 27.07.2017 som v zákonnej lehote podal dovolanie na Najvyšší súd SR. Najvyšší súd SR svojim Uznesením č. k. 6Cdo/16/2018 zo dňa 21.06.2018, doručeného dňa 02.08.2018 moje dovolanie odmietol z dôvodu, že je neprípustné. Nestotožňujem sa s názorom Najvyššieho súdu SR, že mnou formulovaná právna otázka nemá charakter právnej otázky, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a že za tohto stavu jej riešenie nemá v preskúmvanej veci žiadne opodstatnenie, pričom teda nebol splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúceho z § 421 ods. 1 C.s.p.

Nestotožňujem sa s právnym názorom súdov v tom smere, že vzhľadom na zmenu mojich pomerov - výkon trestu nie je možné výživné na čas výkonu trestu znížiť. V zmysle § 62 ods. 3 zákona o rodine každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa. V zmysle § 62 ods. 2 zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možnosti a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.“

4. Podľa názoru sťažovateľa, keďže v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 P 61/2016 išlo o zverenie maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky z dôvodu, že matka maloletej zomrela, a o „nové“ určenie výživného na maloletú, okresný súd bol povinný vychádzať zo skutkového a právneho stavu v čase svojho rozhodovania, a nie zo stavu, keď matka maloletej žila a uzavrela so sťažovateľom, ktorý nebol vo výkone trestu odňatia slobody, rodičovskú dohodu. V rámci konania riadne preukázal, že jeho životná úroveň sa znížila, vo výkone trestu je síce zaradený do práce, ale objektívne nie je schopný dosahovať príjem, z ktorého by mohol uhrádzať výživné na maloletú vo výške 150,00 € mesačne.

5. Sťažovateľ je presvedčený, že „určením výživného na 150 EUR mesačne v prospech maloletej sa vopred kriminalizuje osoba otca, nakoľko tomuto neúmerne narastá dlh na výživnom, ktorý objektívne nie je schopný z príjmu v ÚVTOS uhrádzať a bezprostredne po prepustení na slobodu bude z najväčšou pravdepodobnosťou stíhaný za zanedbanie vyživovacej povinnosti voči maloletej.

Kľúčovou právnou otázkou ohľadom výživného je v mojom prípade interpretácia a aplikácia § 62 ods. 3 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Mám zato, že na čas kedy som vo výkone trestu, súd mal zohľadniť, že objektívne aj keď som zaradený do práce, nie som schopný dosahovať príjem, ktorým by som zabezpečil výživné v sume 150 EUR mesačne. Uvedené mali súdy preukázané. Hlavnou právnou otázkou bolo, aby súd prihliadol na moje aktuálne osobné a majetkové pomery. Mám zato, že Najvyšší súd SR bagatelizuje, že z obsahov rozsudkov tak prvostupňového ako aj druhostupňového súdu nevyplýva, že by pre ich rozhodnutie o výživnom bolo podstatné riešenie tejto právnej otázky. Počas celého konania pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom som opakovane poukazoval na zmenu mojich pomerov oproti Rozsudku Okresného súdu v Prievidzi č. k. 13P/492/2011, kedy som pri rozvode manželstva uzatvoril s bývalou manželkou rodičovskú dohodu o výške výživného na sumu 150 EUR s tým, že v tom čase som bol na slobode a bol som schopný sa zamestnať a dosahovať príjem, z ktorého by som bol objektívne schopný výživné uhrádzať.

Mám zato, že Najvyšší súd SR mi svojim rozhodnutím odňal právo konať pred súdom, právo na spravodlivý proces a opravný prostriedok. “.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy, na účinný opravný prostriedok v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Najvyšším súdom SR č. k. 6Cdo/16/2018 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 6Cdo 16/2018 zo dňa 21.06.2018 a naň nadväzujúci výrok I. Rozsudku Krajského súdu Trenčín č. k. 5CoP/52/2017 zo dňa

27.07.2017 a výroky II. a III. Rozsudku Okresného súdu v Prievidzi č. k. 5P/61/2016 zo dňa 03.07.2017 a výrok I. Rozsudku Okresného súdu v Prievidzi č. k. 5P/651/2016 zo dňa 08.11.2017 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. ██████████ priznáva primerané finančné zadosťučinenie 4.000 EUR (slovom štyritisíc eur), ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto Nálezu Ústavného súdu SR.

5. ██████████ sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by,

vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

13. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľ nosné dôvody porušenia svojich práv vo svojej ústavnej sťažnosti vidí v odmietnutí dovolania najvyšším súdom s odôvodnením, že ním formulovaná právna otázka nemá charakter právnej otázky, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a že za tohto stavu jej riešenie nemá v preskúmvanej veci žiadne opodstatnenie, v dôsledku čoho nebol splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúceho z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Pri posudzovaní existencie dôvodov prípadného odmietnutia podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde prihliadal ústavný súd aj na právnu úpravu účinnú v čase začatia konania pred ústavným súdom, t. j. na právnu úpravu účinnú v čase doručenia predmetnej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov), ako aj na ustálenú judikatúru ústavného súdu súvisiacu s touto právnou úpravou.

16. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sa ústavný súd oboznámil s relevantnou časťou odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, kde tento v podstatnom uviedol:

«10. Citované ustanovenie upravuje predpoklady prípustnosti dovolania, ak sa dovolanie podáva z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Pre všetky prípady vymenované pod písmenami a), b) a c) § 421 ods. 1 C. s. p. platí, že dovolanie je prípustné vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu alebo zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak dovolateľom nastolená otázka je otázkou právnou (v žiadnom prípade sa nepripúšťa riešenie skutkových otázok) a ak ide o takú právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania; dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma.

11. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal vecou, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či v prípade dovolateľom nastolenej právnej otázky, ide o takú právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

12. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého vzhľadom na zmenu jeho pomerov (výkon trestu), nie je možné výživné na čas výkonu trestu znížiť, pričom odkázal na znenie ustanovenia § 62 ods. 2 a ods. 3 Zákona o rodine. Za právnú otázku zásadného významu pre rozhodnutie odvolacieho súdu považoval teda otázku vplyvu zmeny pomerov povinného rodiča vo forme výkonu trestu odňatia slobody na možnosť zníženia výživného na čas výkonu trestu. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (ani z rozsudku súdu prvej inštancie) ale nevyplýva, že by pre jeho rozhodnutie o výživnom bolo podstatné riešenie tejto právnej otázky, a že by sa jej riešením zaoberal. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že na daný prípad pri určení výživného z hľadiska schopností a možností otca treba použiť ustanovenie § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Vychádzal pritom z právneho názoru, že o prípad, kedy sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu ide aj vtedy, ak je povinný vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý si privodil spáchaním úmyselného trestného činu. Nosným

(podstatným) dôvodom rozhodnutia odvolacieho súdu, od ktorého záviselo určenie výšky výživného, bol záver o aplikácii § 75 ods. 1 Zákona o rodine na daný prípad. Dovolateľom formulovaná právna otázka nemá charakter takej právnej otázky, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Za tohto stavu jej riešenie nemá v preskúmvanej veci žiadne opodstatnenie. Nebol tak splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

13. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie otca smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.“

17. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastník konania ochranu dostane v zákonom predpokladanej kvalite. Každý má právo na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, majúcej základ v právnom poriadku Slovenskej republiky. Právo na spravodlivý proces je naplnené až tým, že súdy – po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení – zistia riadne skutkový stav veci. Po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že tieto neboli prijaté v omyle konajúcich súdov, ktorý popiera zmysel a podstatu celého práva na spravodlivý proces. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05). Zo skutočností uvádzaných sťažovateľom a namietaného uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva žiadna príčinná súvislosť, ktorá by determinovala odôvodnenosť argumentov sťažovateľa a podmieňovala záver o opodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

18. Ústavný súd tiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a spôsob jej riešenia sám osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv (m. m. II. ÚS 324/2010).

19. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľmi, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody (ne)prípustnosti podaného dovolania boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu procesný predpis výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku (m. m. I. ÚS 490/2017).

20. Vo vzťahu k vecnému rozsahu ústavného prieskumu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v ňom ústavne relevantným spôsobom zaoberal kľúčovými dovolacími námietkami, ktoré sťažovateľ v dovolaní uplatnil (pozri body 3 až 5 tohto rozhodnutia), a právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným a jasným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

21. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a ďalšie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu